

der ikke være Tvivl om, og det se vi ogsaa Bevis paa i Kommissionens Betænkning. Udgifterne ved en saadan Bro — jeg taler i dette Øjeblik ikke om en Tunnel, den vilde blive noget dyrere — vilde blive allerhøjest $7\frac{3}{4}$ Mill. Kr., men der vilde spares en Driftsudgift paa 308,000 Kr. om Aaret ved Oplægning af Færgerne. Driftsudgiften ved Broen vilde blive 68,000 Kr. aarligt, der vilde altsaa fremkomme en Nettobesparelse paa 240,000 Kr. om Aaret, og desuden vilde man kunne spare et i en nær Fremtid absolut nødvendigt nyt Færgeleje, som vilde koste omtrent 1 Mill. Kr., og man vilde endelig spare Anskaffelsen af en ny Færge. Jeg tør ikke sige, hvor meget den vilde koste, men den vilde vel koste omtrent 3—400,000 Kr. Desuden vilde man frigøre de 3 Færger, som løbe mellem Masnedssund og Orehoved, og kunne bruge dem andre Steder. De ere nemlig ikke saaledes byggede, at de ikke kunne bruges andre Steder, og det er en ikke ubetydelig Sum, de repræsentere. Det har derfor forundret mig, at jeg ikke har set dette Anlæg komme i Forslag, men jeg haaber, at det ved den højtærede Ministers Velvillie — jeg ved, at han har megen Interesse for denne Sag — og ved Arbejdet i Udvalget skal lykkes at faa denne Sag fremmet, saa at vi endelig kunne gaa til det Arbejde at tilvejebringe en fast Forbindelse mellem Sjælland og Falster. Det er ikke blot for vor Forbindelse til Udlandet, at dette Anlæg vil spille en stor Rolle, skønt denne Side af Sagen har megen Betydning, idet denne Trafik vilde i høj Grad forøges, hvorved ogsaa Jernbanerne vilde faa en Indtægtsforøgelse, men det vilde ogsaa betyde meget for Forholdeneovre hos os. I denne Vinter, som tog saa strengt fat, have vi, kan jeg sige, været angst og bange for, at det skulde gaa, saaledes som det gik for ca. 20 Aar siden, at vi ganske skulde blive udelukkede fra Omverdenen, saa at vi i lang Tid vare afskaarne fra at faa vore Produkter befordrede til Salgsstedet. Nu lader det heldigvis til, at Faren trækker over for i Aar, men ingen kan vide, om en saadan Afbrydelse af Forbindelsen ikke sker næste Aar; det vilde betyde et overordentlig stort Tab for os og vilde i Virkeligheden ogsaa blive et nationalt Tab af stor Betydning. Mig forekommer det ikke, at vi ret vel kunne lade denne Sag hvile, og vi kunne det saa meget mindre, som vi se, hvorledes man i vort Naboland — og det laster jeg dem ikke for, de gøre kun, hvad der er deres Ret og deres Pligt —

arbejder saa ivrigt paa at skaffe en hurtigere Forbindelse mellem sig og det sydlige Udland. Vi skulde tage Eksempel deraf og søge at fuldkommengøre vor Forbindelse saa meget som muligt. Det, at der her er foreslaaet en Bane fra København til Køge, eller som det nu hedder fra Vigerslev til Køge, er naturligvis et Fremskridt, men det er kun et ganske lille Fremskridt i Forhold til det andet. Jeg vil gerne endnu tilføje, at det har glædet mig, at den højtærede Trafikminister har gjort det Skridt at foreslaa en Værdistigningsskat. Jeg haaber, at Ministeren vil have en lykkelig Haand til at gennemføre denne Skat, saaledes at den bliver til Gavn for Befolkningen og til Fremme for Omsætningen. Jeg tror ogsaa, den kan blive det, naar den gennemføres med tilstrækkeligt Hensyn til alle Sider og paa en saadan Maade, at Befolkningen kan se, at det er en god og fornuftig Skat, der her paalægges den. Der er jo ingen fornuftig Mand, der, naar han ser, han faar en god Fordel ved et Baneanlæg, da vil nægte sit Bidrag hertil, og det vil heller ikke vække hans Misnøje, naar der paalægges ham Pligt til at give Bidrag. Men hvad jeg derimod vil advare imod, er, at denne Skat skulde benyttes hensynsløst, saa den blev et Tryk paa den Befolkning, som kommer til at svare den, og det vil den blive, hvis den gennemføres paa en saa haardhændet Maade, at Fordelene ved, at man faar en Jernbane, svinde bort. Naar denne Skat gennemføres fornuftigt, er jeg en Ven af den, og jeg haaber, at den skal kunne vise Vej videre frem, saa den kan benyttes og blive til Gavn ogsaa paa enkelte andre Omraader.

Lars Jeusen: For nogle Dage siden lyttede jeg med Opmærksomhed til den højtærede Minister, da han fremlagde dette Jernbaneforslag, og jo længere han kom frem i det, des længere kom den Tanke frem i mig: Ministeren er alligevel en modig Mand. Thi det er jo sikkert, at det her drejer sig om store Kapitaler. Denne Tanke svækkedes ikke, da vi kom til det Punkt, hvor Værdistignings-Skatten foreslaas. Da sagde jeg til mig selv: Ja, her maa der sikkert lægges Ryg til, thi det bliver ikke ublandet Ros, der i den Anledning vil regne ned over Ministeren. Jeg takker ham, fordi han har haft Mod til at foreslaa de mange Jernbaner og til at foreslaa Værdistignings-Skatten. Jeg haaber, det skal lykkes os at bjærge den i Land paa en saadan